

[Gerda Mundt.]

Forholdene er, selv om Tilskuddet ganske vist er hævet fra 500 Kr. til 750 Kr. Alle, som kommer i nærmere Forbindelse med dette Seminarium, maa erkende, at der udføres et fortrinligt Arbejde, og at det har en meget dygtig og initiativrig Ledelse. Hvor vanskelige Forholdene er, fremgaar deraf, at alene Udgiften til Varme fuldstændig har væltet dets Budget. En Del af Lærerkrafterne er saa interesseret i det Arbejde, der udføres, at de arbejder for nedsat Timebetaling og derved i Virkeligheden giver et Tilskud paa ca. 3 000 Kr. Det er min Opfattelse, at det vilde være daarlig Samfundsøkonomi ikke at skaffe dette Seminarium en virkelig Støtte, men det haster, for Forholdene er mere end vanskelige.

Til Slut vil jeg gerne henvende et Par Ord til den højtærede Kirkeminister og gentage, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige, men ønsker at sige igen netop her fra denne Plads. Jeg tænker paa de lukkede Kirker. Det er i Virkeligheden noget, som vi fra den danske Menigheds Side, fra den danske Folkekirkens Side ikke kan være bekendt. Rundt om i Byerne er der katolske Kirker, som staar gæstfrit aabne for enhver, der ønsker at gaa derind og have en stille Stund, men vore danske Kirker er lukkede, undtagen naar der er Gudstjeneste — ikke alle sammen, nogle er aabne, men de allerfleste.

Vore smukke, gamle, kunstnerisk værdifulde Kirker maa ikke blive opfattet af Menigmand som Steder, hvor man kun kommer, naar der er Gudstjeneste, eller som Museer, hvor man gaar rundt og ser og lærer. Man maa huske paa, at Kunsten i Kirkerne er gamle Minder, der netop skal stemme den, der kommer ind i Kirken, til Andagt. Det er dog Kirkens Opgave ogsaa at være Bedehus, derfor skal den staa aaben, og først naar vore Kirker ud over Landet og i Byerne har været aabne i en Aarrække, vil Folk blive vænnet til at bruge dem. Ikke mindst i disse Tider, hvor Hjemmene er smaa, og hvor der ofte er megen Uro i de smaa Hjem, er der Trang til at kunne gaa ind i Kirken og faa en stille Stund.

Jeg var en Søndag Eftermiddag i Farum, hvor der er en dejlig Kirke, som ligger paa et smukt Sted, men da jeg tog i Kirkedøren, var den lukket. Det er hændt mig, at jeg kom til Viborg og gik op til Kirken, da Bedeslagene lød. Jeg tog i Døren, men den var lukket! Indenfor findes Skovgaard's dejlige, levende Billedbog fra Bibelhistorien. Det er en Kirke, som altid

skulde staa aaben, fra Solopgang til Solnedgang.

Jeg vil gerne bede den højtærede Kirkeminister, om han ikke vil sætte sin Kraft ind paa, at saa mange af vore Kirker som muligt kommer til at staa aabne og navnlig ogsaa vore Domkirker, som jo har en hel Del af deres Indtægt ved, at Folk gaar derind mod Betaling. Det bør være saaledes, at de kommer til at staa aabne, saa man kan gaa gratis derind hele Dagen igennem. Jeg er overbevist om, at det økonomiske Spørgsmaal maa kunne løses. Disse Kirker kunde jo holde en aarlig Fest, som kunde indbringe en Del Penge, saa alle tilrejsende og Byens Borgere til daglig kunde være velkommen i Kirkerne.

Med dette stærke Ønske, som deles af mange Kristne i vort Land, har jeg fremført, hvad jeg havde paa Hjerte.

Christiani: Til selve det fremlagte Finanslovsforslag skal jeg kun tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger, saa meget desto mere som mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Elgaard, allerede desangaaende har udtalt sig ret udførligt. Jeg beklager endnu en Gang, at den upopulære Lov om de 10 pCt.s Omsætningsafgift er blevet forlænget, og skal her for tredie Gang udtale, at jeg langt havde foretrukket, om man i Stedet for Omsætningskatten havde indført en ikke-progressiv direkte Skat. Den er let at overse i sine Virkninger, hvad Omsætningskatten jo slet ikke har været, og hvorfor der jo ogsaa fra mange Sider er rettet svære Bebrejdelser mod den højtærede Finansminister. Den er let at opkræve, og den giver ikke Anledning til den stadige Irritation som Omsætningskatten, og den vender ikke som denne den tunge Ende nedad, selv om der nu i nogen Grad er bødet derpaa ved Børnetøjkortene. Jeg synes i det hele, det er kedeligt, at en Lovgivning skal have den Karakter, at den tager med den ene Haand, hvad den giver med den anden.

Jeg ser naturligvis med megen Betænkelighed paa de stigende Skatter og for saa vidt med Tilfredshed paa den Succes, som den højtærede Finansminister har haft med sit store 270 Mill. Kr.s billige Laan, og jeg tør maaske være saa ubeskedent at minde om, at jeg allerede ved Nytaarsskiftet 1939—40 gennem en Række Artikler i „Berlingske Tidende“ gjorde mig til Talsmand for den Betragtning, at vi nu var ved Skattegrænsen, og at man snart burde tænke paa at gaa Laanevejen, saa